

vinde Noget for det Særlige; men Paragraffen er vedtaget i denne Form og Nødvendigheden af at komme videre ad den Vej har for mig været saa stor, at jeg hidtil har fundet mig foranlediget til at stemme derfor. Saaledes som Thingets øvrige Medlemmer er jeg stadigt blevet ved at gaae videre i denne Sag, uagtet vi ikke kjendte Fællesforsatningen, og jeg vilde, uagtet jeg nu kjender den, heller ikke for Tiden have berørt dens Indhold ved denne Behandling, idet jeg meente, at Modstanden først skulde reises, naar Spørgsmaalet blev om at vedtage Beslutningen om Grundlovsindskrænkningens Ikræfttræden; men hvad der bragte mig til at bringe et Par Spørgsmaal paa Bane, var nærmest med Hensyn til saadanne Punkter, hvorom jeg dog meente, at man maatte høre noget Nærmere, forinden man vedtog Grundlovsagen ved denne 3die Behandling. Det blev vel sagt under nærværende Sags første Behandling, at man ikke skulde bringe saadanne Spørgsmaal frem, da det røbede Mistro til, at vi vare stærke nok til at nægte vort Samtykke, naar det senere forlangtes. I denne Uttring ligger en vis Følelse af Styrke; men en saadan Følelse har jeg ikke saa fuldstændig kunnet tilegne mig. Jeg vil dog haabe, at det skal vise sig, at vi vilde være stærke nok; men jeg er ikke aldeles vis derpaa, og Grunden dertil er den, at det høie Ministerium ikke har havt Mod, ikke har havt Villie til, før Valget at lade Folket blive bekendt med dette Fællesforsatningsudkast; thi jeg er fuldkommen overbevist om, at havde det høie Ministerium villet unde Folket den Underretning før Valgene, skulde der ikke være Spørgsmaal om, hvorvidt vi vilde være stærke nok eller ikke.

Hvad angaaer de Spørgsmaale, jeg bragte paa Bane, da hidrørte det første fra en Tvivl, hvortil jeg var kommen paa Grund af det ulykkelige og noget mistænkelige Ord „udtryffeligt“ i Fællesudkastet, og uagtet tvende af de høie Ministre indløde sig paa at svare paa dette Punkt, saa indløde de sig dog ikke paa at svare paa, hvorfor de havde brugt Ordet „udtryffeligt,“ uagtet Meningen vilde være den selv samme, dersom dette Ord ikke havde staaet. Smidlertid har jo det høie Ministerium

svaret, at naar Justits- og Politivæsenet vare nævnte i § 2, saa var derved „udtryffeligt“ nævnt Alt, hvad der for Dieblisset ligger derunder, og selv om Noget af det, der nu ligger under Justits- og Politivæsenet, fremtidig ikke længere skulde forblive derunder, saa vilde det aldrig kunne være Tvivl underkastet, at naar det laa derunder, da Grundlovsindskrænkningen blev vedtagen, maatte det antages for at være „udtryffeligt“ nævnt som særligt Anliggende, og den ærede Minister anførte tillige, at et Forsøg paa en anden Fortolkning var en aabenbar Urimelighed. Jeg har altsaa vel ikke endnu hørt, hvorfor Ordet „udtryffeligt“ paa dette Sted i Fællesforsatningsudkastet er brugt, men jeg har hørt en Forklaring over, at Trykkesfriheden, Forsamlings- og Foreningsfriheden og andre saadanne Sager, som høre under Justits- og Politivæsenet, udtryffeligt ere nævnte som særlige Anliggender, naar Justits- og Politivæsenet ere nævnte.

Med Hensyn til det 2det Punkt, som jeg bragte paa Bane, nemlig Uoverensstemmelsen mellem Udskrivnings-Bestemmelserne i vor særlige Forsatning, naar den bliver indskrænket til at være særlig, og Hertugdømmernes, da svarede det høie Ministerium, at det agtede paa eget „Ansvar“ at bringe en Uoverensstemmelse tilstede, ved at forandre de paagældende Bestemmelser i Hertugdømmernes Forsatningslove, og den høitærede Premierminister erklærede, at en saadan Uoverensstemmelse vilde blive bragt tilveie, forinden Rigsraadet kom til at træde sammen. Naar man har en saa bestemt Erklæring om dette Punkt, en Erklæring, som under Ministeriets eget Ansvar er stillet frem som Noget, der skulde trøste os i denne Uvisshed, saa maa jeg finde mig i at tage det som en Trøst indtil Videre.

Hvad angaaer det 3die Punkt, som jeg tillod mig at bringe paa Bane, da vilde det høie Ministerium ikke indlade sig derpaa, idet det antog, at det var Noget, der ikke hørte hjemme under den foreliggende Sag. Med Hensyn til dette Punkt kan jeg ogsaa let finde mig i, at jeg ikke fik noget Svar; thi man maa erindre, at selv om den Ulykke skulde skee, at man gav sit Samtykke til, at den paatænkte Fællesforsatning maatte træde i Kraft, vilde